

აბგდევზთიკლ
მნოპჟრსტუფქ
ღყშჩცძწჭხჯჰ
აბგდევზთიკლმნ
ოპჟრსტუფქღყშჩ
ცძწჭხჯჰ

გზადაკარგული დავდივარ. აი, დახედეთ ჩემს სისხლიან ფეხებსა, - ეს, ჯერ წყლის დასაღვეად რომ ჩავედი ხევში, მაშინ ვიტკინე... გული მიწუხს... გული... საბრალო დედაჩემი! ამჟამად მანამ დედა მყვანდა ცოცხალი, სულ ალერსში ვყვანდი: ძუძუს მაწოვედა, მიალერსებდა, მაფრთხილებდა. რაღა მეშველება მე საბრალოდს ეხლა! ძუძუს აღარა ვწოვ, მხოლოდ ბალახის ნამსა ვსუტავ დილით და საღამოთი, როდესაც ნამია, და რძის ნდომას იმითი ვიკლავ. უპატრონო რომ ვარ, სულ მეშინიან, ვკანკალებ, მუდამ დღე სიკვდილს ველი, გჭზაარეული დავეხეტები... ღმერთო, რამდენი მტერი გვყავს! წელან ველის პირად გავედი დაღონებული... იქით-აქეთ თვალს ვავლებდი. უცებ ჩემს თავზედ ჭეჭა გაისმა. ავიხედე მალლა: მხრებშეკუმშული, ნისკარტდაღერებული, ალალ გენაცვალე, ტყეო! შენ ბევრს შველი, თორემ აქამდის ჩემის ქათბის ბეწვიც არ იქნებოდა! ის მასწავლიდა, ვინ იყო ჩემი მტერი და ვინ მოკეთე. ეხლა ვინდა მასწავლის? სულ შამში ვწვები, ვიმალები, მუმლისა და კოლოებისაგან მოსვენება აღარა მაქვს. დედასთან კარგად ვცხოვრობდი, თავისუფლად ვსუნთქავდი...

გზადაკარგული დავდივარ. აი, დახედეთ ჩემს სისხლიან ფეხებსა, - ეს, ჯერ წყლის დასაღვეად რომ ჩავედი ხევში, მაშინ ვიტკინე... გული მიწუხს... გული... საბრალო დედაჩემი! ამჟამად მანამ დედა მყვანდა ცოცხალი, სულ ალერსში ვყვანდი: ძუძუს მაწოვედა, მიალერსებდა, მაფრთხილებდა. რაღა მეშველება მე საბრალოდს ეხლა! ძუძუს აღარა ვწოვ, მხოლოდ ბალახის ნამსა ვსუტავ დილით და საღამოთი, როდესაც ნამია, და რძის ნდომას იმითი ვიკლავ. უპატრონო რომ ვარ, სულ მეშინიან, ვკანკალებ, მუდამ დღე

სიკვდილს ველი, გჭზაარეული დავეხეტები... ღმერთო, რამდენი მტერი გყავს! წელან ველის პირად გავედი დაღონებული... იქით-აქეთ თვალს ვავლებდი. უცებ ჩემს თავზედ ჭექა გაისმა. ავიხედე მაღლა: მხრებშეკუმშული, ნისკარტდაღერებული, ალალ გენაცვალე, ტყეო! შენ ბევრს შველი, თორემ აქამდის ჩემის ქათიბის ბეწვიც არ იქნებოდა! ის მასწავლიდა, ვინ იყო ჩემი მტერი და ვინ მოკეთე. ეხლა ვინლა მასწავლის? სულ შამბში ვწვები, ვიმალები, მუმლისა და კოლოებისაგან მოსვენება აღარა მაქვს. დედასთან კარგად ვცხოვრობდი, თავისუფლად ვსუნთქავდი...

ზუადაკარბული დავდივარ. აი, დახედეთ ჩემს სისხლიან ფეხებსა, - ეს, ჯერ წყლის დასალევად რომ ჩავდიხი ხევიში, მაშინ ვიტკინე... გული მიწუხს... გული... საბრალო დედაჩემი! ამჟამად მანამ დედა მყვანდა ცოცხალი, სულ ალერსში მყვანდი: ძუძუს მაწოვებდა, მიაღერებდა, მაფრთხილებდა. რაღა მეშველებს მე საბრალოის ეხლა! ძუძუს აღარა ვწოვ, მხოლოდ ბალახის ნამსა ვსუტავ დილით და საღამოთი, როდესაც ნამია, და რძის ნდომას იმითი ვიკლავ. უკატრონო რომ ვარ, სულ მეშინიან, ვკანკალებ, მუდამ დღე სიკვდილს ველი, გჭზაარეული დავხეხებები... ღმერთო, რამდენი მტერი გყავს! წელან ველის პირად გავედი დაღონებული... იქით-აქეთ თვალს ვავლებდი. უცებ ჩემს თავზედ ჭექა გაისმა. ავიხედე მაღლა: მხრებშეკუმშული, ნისკარტდაღერებული, ალალ გენაცვალე, ტყეო! შენ ბევრს შველი, თორემ აქამდის ჩემის ქათიბის ბეწვიც არ იქნებოდა! ის მასწავლიდა, ვინ იყო ჩემი მტერი და ვინ მოკეთე. ეხლა ვინლა მასწავლის? სულ შამბში ვწვები, ვიმალები, მუმლისა და კოლოებისაგან მოსვენება აღარა მაქვს. დედასთან კარგად ვცხოვრობდი, თავისუფლად ვსუნთქავდი...

ზუადაკარბული დავდივარ. აი, დახედეთ ჩემს სისხლიან ფეხებსა, - ეს, ჯერ წყლის დასალევად რომ ჩავდიხი ხევიში, მაშინ ვიტკინე... გული მიწუხს... გული... საბრალო დედაჩემი! ამჟამად მანამ დედა მყვანდა ცოცხალი, სულ ალერსში მყვანდი: ძუძუს მაწოვებდა, მიაღერებდა, მაფრთხილებდა. რაღა მეშველებს მე საბრალოის ეხლა! ძუძუს აღარა ვწოვ, მხოლოდ ბალახის ნამსა ვსუტავ დილით და საღამოთი, როდესაც ნამია, და რძის ნდომას იმითი ვიკლავ. უკატრონო რომ ვარ, სულ მეშინიან, ვკანკალებ, მუდამ დღე სიკვდილს ველი, გჭზაარეული დავხეხებები... ღმერთო, რამდენი მტერი გყავს! წელან ველის პირად გავედი დაღონებული... იქით-აქეთ თვალს ვავლებდი. უცებ ჩემს თავზედ ჭექა გაისმა. ავიხედე მაღლა: მხრებშეკუმშული, ნისკარტდაღერებული, ალალ გენაცვალე, ტყეო! შენ ბევრს შველი, თორემ აქამდის ჩემის ქათიბის ბეწვიც არ იქნებოდა! ის მასწავლიდა, ვინ იყო ჩემი მტერი და ვინ მოკეთე. ეხლა ვინლა მასწავლის? სულ შამბში ვწვები, ვიმალები, მუმლისა და კოლოებისაგან მოსვენება აღარა მაქვს. დედასთან კარგად ვცხოვრობდი, თავისუფლად ვსუნთქავდი...